

Иван Вазов
Двайсетий век

Стоиме на прага на дваисетий век.
Светът ще го среща със пенести чаши
и с песни, с надежди – че той ще е лек –
мислителят само се плаши.

Ний влазяме в нов век, но не в нови дни.
Въпроси зловеци висят нерешени,
неправди царуват и вечни злини,
вериги дрънчат нестрошени.

Печално наследство изминалий век
на новий предава – тъй както прие го.
Недъзи вековни очакват лек...
о, ще ли го наидат и в него?

Ил пак ще да скърца всемирний хомот
и гол меч – не разум ще има надвластие?
А как изжаднял е човешкият род
за правда, за мир и за щастие!...

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4510>]